

BATAKSCH WEVEN.

De vele landgenooten en vreemdelingen die in dezen tijd des jaars Leiden en omgeving bezoeken en aan de kostbare verzamelingen der academiestad aandacht wijden, zullen stellig niet verzuimd hebben gebruik te maken van de kosteloze gelegenheid, hen geboden om een gansch eenige verzameling Oost-Indische weefsels en Japansche en Chineesche schilderijen te gaan bewonderen, in het vroegere woonhuis van den hoogleeraar Van der Hoeven, aan het Rapenburg.

Ongetwijfeld is dan hun opmerkzaamheid gevallen op de prachtige weefsels van de Bataklanden, van het vervaardigen waarvan onze foto's eenige bijzonderheden brengen.

In de geïllustreerde beschrijvingen van Indische kunstnijverheid, uitgegeven door het Koloniaal Museum te Haarlem, is, onder No. 1, door den heer J. A. Loebér Jr., uitvoerig gehandeld over het weven in onze Koloniën. Meerdere schrijvers hebben dit onderwerp behandeld en zoo meenen wij dat van de hand des heeren J. E. Jasper, den bekenden bewonderaar der inlandsche kunstnijverheid, nog een boek over het weven is te wachten, dat vanwege de Regeering wordt uitgegeven.

Onze afbeeldingen, die betrekking hebben op het weven van een ragidoep (d.i. een door de aanzienlijken gedragen doek, waarop het zoogenaamde „voorouders patroon” voorkomt) vorderen eenige foelichting. Wij beginnen met de vijf kleine platen.

De eerste daarvan verftoont twee Bataksche vrouwen, de eene bezig met het afwinden van garen van een haspel (manghoelhoel, van: hoelhoelan, haspel), de andere met het spannen van draden op een toestelletje dat „anian” heet en welke handeling met mangani wordt aangeduid.

Op de kleine plaat in de middenrij zijn de vrouwen doende om het van het anian op het weeftoestel (manotar) overgebrachte tweekleurige garen uit te breiden.

De eerste foto van de benedenrij stelt een vrouw voor die bundeltjes wit garen met biezendraadjes omvlecht. Deze omhulde bundeltjes, op gelijke afstanden aangebracht, blijven bij het kleuren ongekleurd, dus wit.

